

Arrest

nr. 198 261 van 22 januari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE DECKER
Pr. Jos. Charlottelaan 71
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 september 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die *loco* advocaat B. DE DECKER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, geboren te B. op [...]1993.

Verzoeker maakte op 17 juli 2017 het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole.

Op 18 juli 2017 gaf de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna verkort de gemachtigde) een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 28 juli 2017 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 18 augustus 2017 werd verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken in het licht van de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III-verordening).

Op 1 september 2017 richtte de gemachtigde een terugnameverzoek aan de Italiaanse en de Duitse instanties.

Op 6 september 2017 weigerden de Duitse instanties het terugnameverzoek.

Het verzoek tot overnamen gericht aan de Italiaanse instanties werd niet binnen de door artikel 25(1) van de Dublin III-verordening gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië op grond van artikel 25(2) van de Dublin III-verordening de verantwoordelijke lidstaat werd.

Op 22 september 2017 bracht de gemachtigde de Italiaanse instanties op de hoogte van het stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker.

Op 22 september 2017 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

*naam : S.
voornaam : S.
geboortedatum : [...]1993
geboorteplaats : B.
nationaliteit : Gambia*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikels 25(2) j° 3(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 28.07.2017 internationale bescherming in België. Hij legde geen documenten voor. Het onderzoek van de vingerafdrukken toont aan dat de betrokkene voorafgaand aan dit verzoek, op 13.06.2015 internationale bescherming vroeg in Italië, op 26.02.2016 in Oostenrijk en op 06.11.2016 in Duitsland. De betrokkene werd gehoord op 18.08.2017 en verklaarde dat hij Gambia op 06.10.2013 verliet en via Senegal, Mali en Niger naar Libië trok. Na een verblijf van 2 jaar verliet de betrokkene Libië per boot en kwam vervolgens in juni 2015 het grondgebied van de lidstaten binnen via Italië. Hij diende een verzoek voor internationale bescherming en dit verzoek werd volgens de betrokkene 6 maanden later afgewezen. Hij stelde beroep in, maar dit werd ook afgewezen. De betrokkene verliet Italië en vervolgde zijn weg naar Oostenrijk, waar hij eveneens een verzoek indiende. Na een verblijf van 7 maanden werd hij door de Oostenrijkse instanties overgedragen aan Italië, waar de betrokkene vervolgens naar eigen zeggen te horen kreeg dat hij het grondgebied diende te verlaten. De betrokkene verliet Italië opnieuw en reisde naar Duitsland, waar hij internationale bescherming vroeg. Na een verblijf van 9 maanden verliet de betrokkene Duitsland en trok naar België. De Duitse instanties deelden mee dat Italië conform artikel 25(2) van Verordening 604/2013 instemde met de terugname van de betrokkene. De Italiaanse instanties werden vervolgens ingelicht dat de betrokkene tegen de overdrachtsbeslissing beroep met opschortende werking instelde. Op 01.09.2017 werd met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 een verzoek voor terugname gericht aan Italië. Dit verzoek

werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn van twee weken beantwoord. De betrokkene verklaarde ongehuwd te zijn. Hij stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben. De betrokkene stelde dat hij besloot opnieuw internationale bescherming te vragen in België omdat hij België leuk vindt en in België werk wil zoeken. De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Italië omdat de Italiaanse instanties zijn verzoek afwezen. We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een Het laatste adres vermelden waar de betrokkene woonplaatskeuze heeft gedaan. grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in haar geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). Betreffende het door de betrokkene tegen een overdracht aangevoerde argument dat de Italiaanse instanties zijn verzoek afwezen wensen we te benadrukken dat het afwijzen van een verzoek tot internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de

Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand aan zijn beschermingsverzoek in België in Italië ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst. De betrokkene zal na overdracht een nieuw verzoek voor internationale bescherming kunnen indienen bij de bevoegde Italiaanse instanties en zal gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We wensen te wijzen op het feit dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Verder wensen we te benadrukken dat het EHRM in recente rechtspraak reeds oordeelde dat de overdracht van volwassen asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk of vrouwelijk zijn en waaronder ook diegenen die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen inbreuk impliceert op artikel 3 van het EVRM (EHRM, 30474/14, 04.10.2016, Ali e.a. v. Zwitserland en Oostenrijk, § 36). De betrokkene stelde oké te zijn, hij maakte geen gewag van gezondheidsproblemen. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen, dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene. Recente bronnen betreffende de Italiaanse procedure inzake asiel en internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers zijn het vorig jaar geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot 31.12.2016, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) en het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" -Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin- Rückkehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, hierna SFH-rapport genoemd, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Wat aan Italië overgedragen personen betreft wijzen we er op dat het AIDA-rapport meldt dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40). Het SFH-rapport, dat een actualisatie is van het door de betrokkene geciteerde rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet zomaar kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Het rapport meldt dat personen, die

nog geen verzoek voor internationale bescherming indienden in Italië, een verzoek dienen te doen na aankomst en vervolgens een termijn krijgen om zich aan te bieden bij de verantwoordelijke "Questura" voor de registratie van het verzoek, de zogenaamde "verbalizzazione" (pagina 25). Het rapport meldt tevens dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan "Dublin-terugkeerders", operationeel zijn (pagina 30). Het SFH-rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" meestal in een CAS of een ander centrum voor eerste opvang worden ondergebracht in afwachting van een toewijzing aan andere opvangstructuren zoals het SPRAR-netwerk of de "Centri governativi di prima accoglienza" (de voormalige CARA-centra, pagina 28). Het rapport maakt gewag van problemen, die zich kunnen voordoen inzake de toewijzing van opvang, maar ons inzien kunnen deze gerapporteerde problemen niet worden gelijkgesteld met een systemisch falen of onvermogen in die mate dat een afzien van een overdracht gerechtvaardigd zou zijn. Het AIDA-rapport stelt dat het grootste probleem waarmee "Dublin-terugkeerders" te maken krijgen verband houdt met de Opvangrichtlijn ("The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions, which are, however, a problem common to all asylum seekers", pagina 40). We merken op dat dit niet nader wordt geduid. In de volgende zin wordt enkel verwezen naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland. We wensen te benadrukken dat het AIDA-rapport de inspanningen van de Italiaanse instanties vermeldt om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60). In het rapport van het SFH wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>). We merken op dat de auteurs van het SFH-rapport verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat het door het rapport geschetste beeld niet wezenlijk verschilt van de feiten en omstandigheden die reeds het voorwerp waren van de bovenvermelde rechtspraak van het EHRM. We zijn van oordeel dat beide bronnen gewag maken van tekortkomingen betreffende de algemene situatie en leefomstandigheden van verzoekers van internationale bescherming in Italië naar niet nopen tot het besluit dat een overdracht aan Italië onder de bepalingen van Verordening 604/2013 zonder meer leidt tot een met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige situatie. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van verzoekers van internationale bescherming in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. Amnesty International (AI) verwees in een recent rapport naar omstandigheden in de Italiaanse "hotspots" die een schending van artikel 3 van het EVRM zouden impliceren ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016). De Italiaanse instanties zouden zich bij de registratie van vingerafdrukken van immigranten volgens AI schuldig maken aan buitensporig geweld. We benadrukken dat de omstandigheden, beschreven in het rapport enkel betrekking hebben op de registratie van vreemdelingen, die Italië op illegale wijze binnen reisden, in de "hotspots". De Italiaanse instanties werden bij ontstentenis van antwoord op ons verzoek verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene en de betrokkene zal onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan de Italiaanse instanties worden overgedragen. Er zijn derhalve geen redenen om aan te nemen dat de betrokkene in een van de "hot spots" zal worden ondergebracht. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 25(2) j° 3(2) van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enige middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de formele en materiële motiveringsplicht.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

“Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 EVRM die tevens een kennelijk gebrek aan formele en materiële motivering inhoudt.

Verweerster is van oordeel dat verzoeker op grond van de Dublin-conventie dient te worden teruggeleid naar Italië.

Het uitvoeren van de Dublintransfer zou in casu echter een schending van art. 3 EVRM uitmaken, zoals hieronder zal worden uiteengezet.

Verweerster miskent hiermee artikel 3 EVRM en schendt hierdoor tevens haar materiële en formele motiveringsplicht nu ze in de beslissing van 22 september 2017 geen rekening hield met de actuele situatie voor personen in de situatie van verzoeker.

Bij de toepassing van de Dublin III-Verordening dienen lidstaten rekening te houden met de kwaliteit van het asielbeleid in de verantwoordelijke lidstaat.

Deze verplichting maakt een positieve verplichting uit.

Artikel 3 EVRM omvat het verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Artikel 3 EVRM verbiedt ook uitzetting naar een land waar 4 een persoon een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Deze bepaling houdt gelet op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eveneens de verplichting in voor het uitvoerende land om na te gaan of de rechten van de asielzoeker in het land van terugname worden gerespecteerd.

Om te beoordelen of verzoeker aan een reëel risico wordt blootgesteld, dienden de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Italië te worden onderzocht, rekening houdende met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad.v. Bulgarije, par. 99)

Het moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten van het EVRM respecteert, niet onweerlegbaar is. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland)

Dit vermoeden moet volgens het EHRM worden weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden zijn die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering het risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling.

De lidstaat in kwestie kan dus niet overgaan tot verwijdering van een asielzoeker indien er objectieve en ernstige redenen bestaan om te geloven dat er een reëel risico bestaat op een behandeling van de asielzoeker in strijd met art. 3 EVRM. (EHRM 20 maart 1991 Cruz Varas v. Zweden (1991)).

1.2 Verwerende partij kan niet voorhouden onwetend te zijn over de talrijke rapporten die de inbreuken door Italië documenteren.

Verweerster onderwaardeert deze echter ten onrechte in de beslissing van 22 september 2017. ; Verzoeker kan hiervoor bijvoorbeeld verwijzen naar het AIDA COUNTRY REPORT van 2016, laatst geüpdatet in februari 2017 waaruit blijkt:

"the main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions, which are, however, a problem common to all asylum seekers. In its ruling of 4 November 2014 in Tarakhel v. Switzerland, 126 concerning an Afghan family with 6 children who were initially

hosted in a CARA in Bari before travelling to Austria and then Switzerland, the ECtHR found that Switzerland would have breached Article 3 ECHR if it had returned the family to Italy without having obtained individual guarantees by the Italian authorities on the adequacy of the specific conditions in which they would receive the applicants. The Court stated that it is "incumbent on the Swiss authorities to obtain assurances from their Italian counterparts that on their arrival in Italy the applicants will be received in facilities and in conditions adapted to the age of the children, and that the family will be kept together."¹²⁷ As mentioned in Dublin: Procédure, the Dublin Unit has transmitted to the other Member States' Dublin Units a list of SPRAR projects for housing returning families with children. ¹²³ Council of State, Décisions 3998, 3999, 4000 and 5 4002 of 27 September 2016, available at: <http://bit.ly/2IJzAR>. ¹²⁴ Ibid. The Council of State referred in particular to the fifth report on Bulgaria of the European Commission against Racism and intolerance (ECRI), 16 September 2014. ¹²⁵ For more details, see ASGI, *il sistema Dublino e l'Italia, un rapporto in bilico*, 2015, available in Italian at: <http://bit.ly/2kH0mvX>, 28. ¹²⁶ ECtHR, *Tarakhel v. Switzerland*, Application No 29217/12, Judgment of 4 November 2014. ¹²⁷ ECtHR, *Tarakhel v Switzerland*, para 120. ⁴¹ On 9 February 2017, the Danish Refugee Council and the Swiss Refugee Council published a report disclosing the results of the monitoring they have carried out during 2016 on the situation of Dublin returnees in Italy. ¹²⁸ The report mentions that none of the applicants monitored had access to SPRAR centres upon arrival in Italy but were accommodated in facilities not earmarked for families with children. In one case it m/s not ensured the unity of the family. The Dublin returnees were not provided with enough information on the procedure. Therefore, the authors conclude that the manner in which the families and persons with special reception needs are received by the Italian authorities is very arbitrary, and that "families and persons with specific reception needs who are transferred to Italy under the Dublin III Regulation risk violations of their human rights." (stuk 4)

Verzoeker kan daarnaast ook verwijzen naar het verslag van de Danish Refugee Council (stuk 5) waarin, alhoewel werd gefocust op gevallen van vluchtelingen met kinderen, in geen van de gevallen in opvang werd voorzien bij Dublin terugname door Italië, niet werd voorzien in juridische hulp, etc:

None of the applicants monitored by the DRMP had access to SPRAR centres upon arrival in Italy. On the contrary, the applicants experienced that it was very arbitrary how they were received by the Italian authorities. The applicants stayed at facilities which were not earmarked for families with children and in one case did not secure the unity of the family. The experience of the applicants was that neither the transferring Member States nor the Italian authorities ensured that information about the applicants' particular needs were communicated to the reception facility. Furthermore, the applicants did not feel that neither their nor the needs of their children were taken into consideration when the Italian authorities decided how the applicants should be accommodated. The principle aim of the DRMP was to monitor reception conditions for families and vulnerable persons upon return to Italy. However, both the interviewers as well as DRC and OSAR had to intervene in the cases to ensure that the correct information on the situation of the applicants was available to the Italian authorities and organisations running the reception facilities. This was necessary to enhance the chances of the applicants to be assisted according to the standards required by the ECtHR and the RCD.

Het spreekt voor zich dat huidige vaststellingen een bewijs zijn van een gedrag dat in strijd is met de richtlijn 2013/33/EU ter vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming.

De overweging van verweerster dat het loutere feit dat het Italiaanse asielsysteem gebreken vertoont een schending van art. 3 EVRM nog niet bewijst doet blijken van een ernstige inschattingsfout bij de beoordeling van de voorliggende verslagen.

Uit deze verslagen blijkt immers ontegensprekelijk dat verzoeker een reëel risico loopt om bij verwijdering naar Italië geen enkele vorm van materiele noch juridische hulp te krijgen

Verzoeker wijst er op dat verweerster in de bijlage 26quater dd. 22 september 2017 een zeer beperkte lezing van het AIDA rapport en het SFH (schweizerische fluchtelingshilfe -aufnahmbedingungen in Italië) concludeert dat de situatie in deze verslagen vastgesteld in Rome en Milaan niet kan worden getransporteerd naar de algemene situatie in Italië.

Verweerster vergeet klaarblijkelijk dat het AIDA verslag letterlijk stelt :

"Persons transferred to Italy from another Member State usually arrive at the main Italian airports such as Rome and Milan. At the airport, border police provides to the person returned under the Dublin Regulation an invitation letter ("verbale di invito") indicating the competent Questura where he or she has to go "

De situatie zoals vastgelegd in deze verslagen is dus wel concreet en toepasbaar op de situatie van verzoeker nu hij in bij terugzending naar Italië zoals deze bronnen ook bevestigen hoogstwaarschijnlijk zal toekomen in Rome of Milaan.

Verzoeker kan volledigheidshalve ook verwijzen naar een bron van Artsen Zonder Grenzen van 12 april 2016 waaruit blijkt dat de afwezigheid van opvang, andere materiele hulp en toegang tot Medische diensten in heel Italië afwezig is voor asielzoekers (Asylum seekers and refugees in Italy: informal settlements and social marginalization)

Informal settlements are only one of the most evident manifestations of the socially unstable conditions in which most asylum seekers and refugees are forced to live in Italy. The thousands of migrants who are part of the seasonal agricultural work circuit are another example. Their unbearable living conditions have been denounced many times, including by MSF, yet have never been dealt with in a structured and résolutive manner³⁶. The results of this study can only be considered partial and linked to the specific moment the research was carried out³⁷. MSF is determined to continue to monitor the contexts of social marginalization that involve asylum seekers and refugees, and the barriers to their access to healthcare. The primary objective of this will be to call on all relevant actors to assume responsibility for the protection of an extremely vulnerable population" (stuk 6)

De motivering van verweerster in de bijlage 26quater is dan ook in strijd met de actuele situatie in Italië en de beslissing houdt een schending in van art. 3 EVRM.

Het middel is bijgevolg ernstig en de bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

Verzoeker is van oordeel dat de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt evenals de formele en materiële motiveringsplicht omdat de gemachtigde geen rekening zou gehouden hebben met de actuele situatie van verzoeker.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt

om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111. Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

De Raad kan de theoretische uiteenzetting van verzoeker volgen. Verzoeker haalt geen elementen aan die betrekking hebben op zijn persoonlijke situatie, hij verwijst enkel naar rapporten die de situatie in Italië documenteren. De Raad onderzoekt de grief gestoeld op artikel 3 van het EVRM dan ook enkel in het licht van de aangevoerde systeemfouten.

In het licht van de formele motiveringsplicht blijkt vooreerst dat de gemachtigde heel uitgebreid is ingegaan op de asielprocedure en opvangsituatie van verzoekers van internationale bescherming in Italië. Hij verwijst daarbij, net als verzoeker, naar het AIDA-rapport van december 2016, naar het rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe van augustus 2016 en naar het rapport van Amnesty International van 2016 over de omstandigheden in de Italiaanse hotspots, die zich ook in het administratief dossier bevinden. Uiteindelijk komt de gemachtigde tot de conclusie dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM. Daarom besluit de gemachtigde ook dat er geen grond is voor een behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties op grond van artikel 17 van de Dublin III-verordening.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen. De Raad meent hierdoor dat voldaan is aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker is het echter oneens met de waardering van de rapporten die de gemachtigde heeft gemaakt en dus past zijn kritiek binnen het kader van de materiële motiveringsplicht waarbij de Raad enkel kan vernietigen als een kennelijk onredelijke beoordeling blijkt.

In een eerste citaat uit het Aida-rapport verwijst verzoeker naar problemen die zich kunnen voordoen aangaande de opvang in geval van terugkeer van personen die omwille van de Dublin III-verordening terug worden overgedragen aan Italië (hierna Dublinterugkeerders). Het citaat vervolgt dat dit overigens geldt voor alle asielzoekers en gaat dan verder in op het arrest Tarakhel van het EHRM.

Dienaangaande merkt de Raad op dat het EHRM verschillende malen heeft bevestigd dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, A.S. v. Zwitserland, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, A.M. v. Zwitserland; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, A.T.H. v. Nederland). De Raad benadrukt dat dit standpunt in 2016 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27). De gemachtigde heeft dan ook terecht naar verschillende van deze arresten verwezen. De gemachtigde heeft ook oog voor het arrest Tarakhel en merkt terecht op dat dit arrest ook heeft gesteld dat de situatie in Italië tekortkomingen kent, maar de situatie niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep van asielzoekers zoals dat het geval was in de zaak MSS t. België en Griekenland. Bijgevolg ligt dit standpunt in de lijn van het standpunt van het EHRM en volgt de Raad verzoeker niet dat de gemachtigde een ernstige inschattingsfout zou hebben gemaakt bij de beoordeling van de voorliggende verslagen.

De gemachtigde gaat ook concreet in op die passage over Dublinterugkeerders in de bestreden beslissing en stelt:

"Het AIDA-rapport stelt dat het grootste probleem waarmee "Dublin-terugkeerders" te maken krijgen verband houdt met de Opvangrichtlijn ("The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions, which are, however, a problem common to all asylum seekers", pagina 40). We merken op dat dit niet nader wordt geduid. In de volgende zin wordt enkel verwezen naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland. We wensen te

benadrukken dat het AIDA-rapport de inspanningen van de Italiaanse instanties vermeldt om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60). In het rapport van het SFH wordt eveneens gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italiën ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>)."

Verzoeker gaat niet in op de informatie uit het SFH-rapport dat de voorbije vier jaar het aantal opvangplaatsen sterk is toegenomen.

Verzoeker gaat vervolgens uitgebreid in op het rapport van de Deense en Zwitserse Vluchtelingenraad die een monitoring hebben uitgevoerd in 2016 van Dublinterugkeerders naar Italië. De organisaties stelden vast dat geen van de verzoekers toegang hadden tot de Sprar-centra, maar wel werden opgevangen in centra die niet waren aangepast voor families met kinderen. In een zaak was ook de eenheid van familie niet gegarandeerd. De conclusie van het rapport is dat de wijze waarop families en mensen met specifieke opvangnood worden ontvangen in Italië zeer arbitrair is en dat families en personen met specifieke opvangnood een schending van hun fundamentele rechten riskeren.

Uit deze citaten trekt verzoeker echter de verkeerde conclusie dat voor deze mensen in geen opvang werd voorzien bij Dublinterugname door Italië. De citaten stellen dat deze mensen geen toegang hadden tot de Sprar-centra, maar verzoeker gaat eraan voorbij dat deze mensen wel opvang kregen in een ander soort centra, dat weliswaar niet was aangepast aan de nood van een gezin met kinderen of voor een persoon met specifieke opvangnood.

Dit rapport bevestigt dan ook reeds het standpunt zoals door het EHRM opgenomen in het arrest Tarakhel. De situatie in het algemeen in Italië is niet zo problematisch als in Griekenland ten tijde van het MSS-arrest, maar in geval van een extra kwetsbaarheid zoals voor gezinnen met kinderen of voor personen met een specifieke opvangnood zijn wel garanties vereist teneinde een schending van artikel 3 of artikel 8 van het EVRM te voorkomen. Verzoeker heeft echter geen extra kwetsbaar profiel, naast het feit een asielzoeker te zijn. Hij heeft geen gezinsleden in België en heeft ook verder geen enkele specifieke opvangnood aangehaald. Hij verklaarde in het Dublingehoor in goede gezondheid te verkeren en naar België te zijn gekomen omdat hij België al lang leuk vindt en hier wil werken als loodgieter. Het spreekt voor zich dat deze motieven geen uitstaans hebben met een eventueel geleden slechte behandeling of met een vrees voor een slechte behandeling.

Verzoeker merkt terecht op dat nu volgens het AIDA-verslag de meeste Dublinterugkeerders aankomen in Rome of Milaan het weinig zinvol is erop te wijzen dat het SFH-rapport gericht is op de situatie in Rome en Milaan en bijgevolg niet getransponeerd kan worden op de algemene Italiaanse situatie. Tegelijk blijkt juist uit dit SFH-rapport dat de voorbije vier jaar het aantal opvangplaatsen sterk is toegenomen. Meer specifiek met betrekking tot de situatie van verzoeker, die verklaart reeds een afgesloten asielprocedure gehad te hebben in Italië, blijkt uit het AIDA-rapport dat ook deze vreemdelingen een nieuw beschermingsverzoek kunnen indienen waarbij nieuwe elementen kunnen voorgelegd worden. Verder blijkt dat deze verzoekers genieten van dezelfde wettelijke garanties als voor verzoekers van internationale bescherming in het algemeen en kunnen worden opgevangen in opvangcentra. Ook de bijstand door een advocaat kan op eigen kosten in de administratieve procedure en gratis juridische bijstand in de beroepsfase.

Tot slot wijst verzoeker nog op een verslag van Artsen Zonder Grenzen van 12 april 2016. Hieruit leidt verzoeker af dat een asielzoeker verstoken is van opvang, andere materiële hulp en toegang tot medische diensten in heel Italië. De Raad erkent dat dit rapport een schrijnend beeld schetst van de opvangsituatie en toegang tot gezondheidszorg van zowel mensen met een verblijfsstatus als van asielzoekers. Toch blijkt dat dit rapport in hoofdzaak steunt op bronnenmateriaal van 2015. Bijgevolg zijn het AIDA-rapport en SFH-rapport van veel recentere datum en is de Raad van oordeel dat de

laatstgenoemde rapporten een actueler beeld schetsen van de situatie in Italië. Verzoeker verklaart tot slot zelf 9 maanden in Italië verbleven te hebben en heeft in zijn Dublingehoor geen gewag gemaakt van problemen met de opvang of met de toegang tot de asielprocedure.

De Raad kan niet vaststellen dat de gemachtigde bij zijn beoordeling is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens, of dat hij die incorrect heeft beoordeeld of dat hij op grond daarvan in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen. Nu verzoeker geen extra kwetsbaar profiel vertoont, neemt de Raad aan dat de gemachtigde redelijkerwijs kon komen tot de conclusie dat geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM is aannemelijk gemaakt in geval van overdracht aan Italië.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES